

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 11 (404)
2022. gada
5. jūnijs

Priesterim Paulam - 50

Laika upes tecējums patlaban kļuvis ļoti ātrs un nemanot cilvēki, ar kuriem iets kopīgs atziņas un kalpošanas ceļš, no jaunības un agrā brieduma jau iegājuši dzīves pusdienlaikā. Tas ir vislabākais laiks - jo cilvēks šajā dzīves periodā gan vēl rīes ziedus, gan jau nes augļus.

Tā arī Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles draudzes administrators priesteris Pauls

Kļaviņš kalpo kā ordinēts priesteris 26 gadus, no tiem pēdējos deviņus gadus šajā sirmajā dievnamā. Divdesmit viens gads aizvadīts, pasniedzot teoloģiju Rīgas teoloģijas institūtā (RTI) uz tagadējā Latvijas Starpdiecēžu augstākā garīgā semināra bāzes un Rīgas Augstākajā reliģijas zinātņu institūtā (RARZI), kur savulaik bijis viens no gados visjaunākajiem pasniedzējiem ar teoloģijas doktora grādu. Bet šogad 15. jūnijā pienāk viņa dzīves zīmīgā robežšķirtne – šajā pasaulē aizvadīti piecdesmit gadi. Dzīves pusdienlaiks.

Pr. Pauls ir dzimis 1972. gadā starp diviem nozīmīgiem datumiem: 6. janvāri, kad iznāca Pieaugušo kristīgās iniciācijas rīts, un 15. augustu, kad tika atjaunoti

lektora un akolīta kalpojumi Baznīcā. Pr. Pauls abus notikumus uzskata par nozīmīgiem ieguldījumiem Baznīcas atjaunotnē pēc Vatikāna II koncila, jo viņam vienmēr bijusi svarīga iniciācijas un katehēzes kvalitāte, kā arī viņš vienmēr uzskatījis laju kalpojumu attīstīšanu kā ļoti svarīgu jaunas elpas iegūšanai Baznīcas dzīvē.

Šobrīd par svarīgu Baznīcas atjaunotnes faktoru pr. Pauls uzskata sinodālu izšķiršanu konkrētās pastorālās vajadzībās un vispusīgas, vispirms cilvēciskas, sociālas un garīgas, atbalsta sistēmas veidošanu visām Baznīcas kārtām.

Kā veidojusies pr. Paula personība, kā dzimusi viņa interese par priesteru kalpojumu un alkas pēc tik dziļām un pamatīgām teoloģijas studijām? Nosacīti viņa dzīves gājums veidojies no trīs periodiem, kuros gūtā formācija atklājas gan intelektuālajā devumā, gan kalpojumā draudzēs.

Pr. Pauls ieraudzījis šīs pasaules gaismu vēl padomju varas laikā. Padomju laiki pusaudža gados pamazām grima pagājības tumšajos ūdeņos un nāca Atmodas laika

DIIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 5. jūnijs.

**Svētā Gara nosūtīšana. Vasarsvētki
Lielī svētki. Jēzus Sirds godināšana.**

Visvētākā Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise par +Domicellu Ločmeli un
lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Himna “Nāc, Svētais Gars”. Galvenā
Sv. Mise par mieru Latvijā un Ukrainā
Svētlietu pasvēte

15.00 Sv. Mise par draudzi

18.00 Svētā Mise, kuras laikā tiks izdalīts

Iestiprināšanas sakraments

*Sv. Jēkaba draudzes locekļi iestiprināšanas
zīmītes varēs saņemt stundu pirms
dievkalpojuma katedrāles priekšnamā*

Pirmdiena, 6. jūnijs. Vissv. Jaunava Marija – Baznīcas Māte. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Antonu, +Bronīslavu,
+Zinaidu un +Valentīnu;

Jēzus Sirds litānija

18.00 Sv. Mise adorācijas kapelā

Otrdiena, 7. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par Sējānu dzimtu

Jēzus Sirds litānija

Trešdiena, 8. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par Guntas mammu

+Zelmu un Stikānu dzimtu;

Jēzus Sirds litānija

16.30 – 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 9. jūnijs.

**Mūsu Kungs Jēzus Kristus, Augstais
un Mūžīgais Priesteris. Svētki.**

8.00 Sv. Mise Ineses nodomā

Jēzus Sirds litānija

Piektdiena, 10. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par Lauru Biezbārdi

Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 11. jūnijs. Sv. Barnaba, apustulis. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Stefānijas veselību

Jēzus Sirds litānija

Svētdiena, 12. jūnijs.

Parastā liturģiskā laikposma

11. svētdiena. Vissv. Trīsvienība.

8.00 Sv. Mise par Brūveru ģimeni un
lūgšana “Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise Helēnas nodomā

15.00 Sv. Mise par Zintu

18.00 Jēzus Sirds litānija

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 13. jūnijs.

Sv. Antons no Padujas, priesteris un

Baznīcas doktors. Piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par Ingusa Vībāna veselību

Jēzus Sirds litānija

Otrdiena, 14. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par Ģirtu Znotiņu dzimšanas

dienā un +Vili Kaņepu

Jēzus Sirds litānija

Trešdiena, 15. jūnijs.

8.00 Sv. Mise par pr. Paulu 50. gados

Jēzus Sirds litānija

11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

16.30 – 18.30 Grēksūdze

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diak. Gunārs Konstantinovs:

mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –

Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Ceturtdiena, 16. jūnijs.**Kristus Vissv. Miesa un Asinis****Obligātās svinības**

8.00 Sv. Mise

11.00 Sv. Mise par draudzi

18.00 Jēzus Sirds litānija

18.30 Sv. Mise par Brigitu Tamani

Piektdiena, 17. jūnijs.8.00 Sv. Mise par Andri Leimani
dzimšanas dienā; Jēzus Sirds litānija**Sestdiena, 18. jūnijs.**8.00 Sv. Mise par +Adelfini, +Donatu,
+Teklu Celitāņiem un mirušo ģimenes
locekļiem; Jēzus Sirds litānija
18.00 Sv. Mise – Dziedināšanas
dievkalpojums**Svētdiena, 19. jūnijs.****Parastā liturģiskā laikposma****12. svētdiena**8.00 Sv. Mise par +Jeļenu Solomenko un
lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Svētā Mise Pils laukumā pie
Sāpju Dievmātes baznīcas un procesija
Vecrīgas ielās ar četru Evaņģēliju
dziedājumiem
15.00 Sv. Mise par +Franci, +Helēnu,
+Henriku un +Katrīnu
18.00 Jēzus Sirds litānija
18.30 Sv. Mise par draudzi**Priesterim Paulam – 50**

(turpinājums no 1.lpp.)

garīgais pacēlums, kad cilvēki no jauna atklāja arī savu garīgo dimensiju. Pr. Pauls toreiz mācījās tagadējā Rīgas Centra humanitārajā ģimnāzijā, kur iemīlēja svešvalodas un humanitārās zinātnes. Joprojām pr. Paula lielā mīlestība ir grāmatas un nezūdoša vēlme izzināt

katedrāles un Baznīcas vēsturi Latvijā, kā arī vēstures un kultūras notikumus pasaulē.

Kalpošanu pie altāra sācis Svētā Alberta baznīcā, bet no 1982. gada

piekalpojis

Jēkaba katedrālē.

Dzīves garīgo

ceļa maizi

saņēmis īpaši no

tēva Viktora

Pentjuša MIC,

māsas Lienītes un

tagadējā diakona

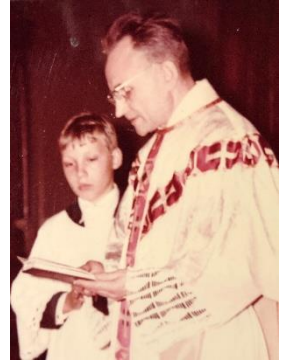
Gunāra, vēlāk

priestera Antona

Smeltera. Iespējams, ka tieši viņu nodotā garīgā pieredze rosinājusi pr. Paulu izvēlēties ordinēta priestera dzīves ceļu ar iestāšanos Rīgas Garīgajā seminārā 1990. gadā.

Sekoja četri mācību gadi Rīgas Garīgajā seminārā, pēc kuriem septiņi gadi pavadīti ASV, kur pr. Pauls ieguva maģistra, licenciāta un doktora grādus teoloģijā. Pēc ordinācijas par priesteri 1996. gadā piecus gadus viņš apkalpoja latviešu katoļus ASV Austrumkrastā un Kanādā - šis kalpošanas periods veidojis priestera mentalitātes amerikānisko šķautni. Studējot teoloģiju un kalpojot draudzēs šajās lielajās valstīs, viņš bagātināja savu personību ar šīs tautas daļas pieredzi un apguva labāko katoliskajā teoloģijā, īpaši, rakstot diplomdarbus par kardinālu Everiju Dalesu.

Kopš 2001. gada pr. Pauls kalpojis Latvijā dažādās draudzēs, bet viņa pamatdarbs ir teoloģisko priekšmetu pasniegšana RTI un RARZI. Specializējies teoloģijā par Baznīcu, pasniedzis un joprojām pasniedz dogmatiku, tomēr kopš 2009. gada pasniedz arī svētos Rakstus, īpaši Jauno Derību, līdz ar ko vairāk pievērsies Dieva Vārda studijām.

Bez sirdij tuvā pasniedzēja darba pr. Pauls rosīgi piedalījies dažādās Baznīcas aktivitātēs, lai veicinātu Vatikāna II koncila mācības iedzīvināšanu Latvijas Baznīcā - uzstājies konferencēs, vadījis garīgas pārdomas, tulkojis pāvesta tekstus, ka arī piedalījies starptautiskās konferences par Baznīcu 21. gs. organizēšanā un norisēs 2004. gadā.

Kā rakstītā vārda un grāmatu draugam pr. Paulam nav sveša izdevējdarbība - 2009.gadā viņš dibinājis izdevniecību "Vox Ecclesiae" un desmit gadus aktīvi piedalījies tās projektos. Ne vienam vien grāmatu plauktā atrodas pāvesta Benedikta XVI triļoģija "Jēzus no Nācaretes", pie kuras 1.sējuma izdošanas strādājis pr. Pauls. Tāpat viņš gādājis par to, lai latviešu valodā dienas gaismu ieraudzītu pāvesta Benedikta XVI katehēzes, kā arī rūpējies, lai neietu zudībā latviešu priesteru atstātais garīgais mantojums – rūpējies par tēva Viktora Pentjuša tekstu izdošanu uz viņa 100. dzimšanas dienu 2015. gadā.

Pr. Paulam ļoti tuva ir literatūra un par labāko no vietējiem rakstniekiem viņš uzskata Anšlavu Eglīti, ir piedalījies R. Blaumaņa nāves simtgades svinībās Ērgļos 2008.gadā, kā arī sava iemīļotā dzejnieka Andreja Eglīša simtgades svinēšanā Ļaudonā.

Īpašs "sirdsbērns" pr. Paulam ir katedrāles avīzīte "Rīgas Sv. Jēkaba katedrāles vēstnesītis". Tajā pr. Pauls publicē rakstus par notikumiem Baznīcā un draudzē, dažādiem teoloģiskiem jautājumiem, kā arī apskatus par jubilāriem - pasaulē pazīstamiem māksliniekiem, rakstniekiem, politiķiem un sabiedriskajiem darbiniekiem, kuri

senākā vai ne tik senā pagātnē atstājuši dziļas pēdas pasaules vēsturē vai kultūras dzīvē. Tā pavisam nesen mazajā avīzītē kādā rakstā pr. Pauls padziļināti pētījis īru rakstnieka Dž. Džoisa dzīvi un viņa romānu "Uliss." Varbūt rodas jautājums - kāpēc tas vajadzīgs? Vai Latvijā jāzina par kādu sen un tālu dzīvojušu personu? Taču mēs nespējam saprast ne savu laiku, ne savu kultūru, ne paši sevi, nezinot, kādi cilvēki un notikumi ir veidojuši to civilizāciju, kādā dzīvojam.

Dažkārt uzdodam šo jautājumu – "kā būtu ja būtu vai kā būtu, ja nebūtu". Kas būtu priesteris Pauls, ja nebūtu priesteris? Viņš pats atzīst, ka, ja nebūtu ordinēts priesteris un teologs, droši vien būtu pasniedzējs, vēsturnieks vai literatūrzinātnieks.

Šī brīža kalpojumā priesterā Paula trīs dzīves periodu iespaidu simbioze, kā arī viņa dabas amerikāniskā un latviskā mentalitāte gan cīnās, gan papildina viena otru. Neraugoties uz studiju gadiem tādā modernā valstī, kā ASV, kur dažādas jaunas tehnoloģijas ir cienītas, pr. Pauls nav pārāk lielos draugos ar modernajām tehnoloģijām, ko atzīst par nopietnu trūkumu.

Arī administratīvie amati vai finanšu sfēra nav pr. Paula "sapņu zeme", viņš labāk sevi spēj izpaust kā formators, pavadītājs, padomdevējs, kurš pieņem lēmumus sinodāli. Savā saskarsmē ar citiem cilvēkiem vairāk tiecas uz kvalitatīvām, nevis kvantitatīvām attiecībām. Šobrīd pr. Pauls ir ļoti gandarīts par sinodālā jeb kopīgā ceļa pieredzes veicināšanu un saskaņo dažādu pāvestu mācīto, kā, piemēram "kopības garīguma" principus ar pāvesta Franciska ierosmēm.

Savas dzīves vasaras vidū pr. Pauls ir pateicīgs Dievam par tiem, kuri viņu pavadījuši kopīgā dzīves ceļā un atzīst, ka Dievs ir vienmēr sūtījis kādu kā atbalstu kopīgā ceļā, un ir bijis sāpīgi, ja pēc kāda laika nākas šķirties no šāda cilvēka vai tajā vilties.

Šobrīd daudzos plašsaziņas līdzekļos un arī ticīgo sirdīs arvien biežāk uznirst jautājums – vai Baznīcai ir nākotne? Priesteris Pauls šādu nākotni Baznīcā redz vienīgi pāvesta Franciska uzsāktajā sinodālā ceļa praksē, kopībā, vietējo dāvanu un aicinājumu izkopšanā, kā arī dažādu pavadīšanas un atbalsta veidu attīstīšanā. Novēlēsim Jubilāram ne tikai sēt Baznīcas atjaunotnes sēklas vienmēr un visur kur vien iespējams, bet arī kaut mazliet redzēt un piedzīvot šīs sēšanas augļus ticīgo cilvēku dzīvēs, kristīgā sadraudzībā un katoliskā sinodalitātē. *Stella Jurgena*

Hernhūtes apmetnei – 300

1722. gada 17. jūnijā Saksijas austrumos Kristiāns Dāvids nocirta pirmo koku brāļu draudzes apmetnes celtniecībai Hutberga kalna pakājē. Apmetnei grāfa Nikolaja Ludviga fon Cincendorfa (1700 – 1760) īpašumā bija lemts par jaunizveidotās hernhūtiešu kustības centru, no kura vēlāk uz Vidzemi devās Kristiāns Dāvids (1690 – 1751), izraisot evaņģēliski garīgu un kulturālu atjaunotni.

Nosaukums Hernhūte nozīmē „Tā Kunga pasargājums.” Tās aizsākumi meklējami čehu reformatora Jana Husa (1369 – 1415) darbībā pie bohēmiešiem jeb morāviešiem. Akcents ticības pieredzē likts uz agrīnajai kristietībai raksturīgo kopību, sadraudzību, brālību, kristīgu mīlestību, sirsnību, strādīgumu,

ģimeniskumu ap Dieva Vārdu pretēji vēlākajiem institucionālajiem un politiskajiem akcentiem Baznīcas dzīvē. Brāļu draudžu senais simbols – Dieva Jērs.

Hernhūtieši pieder pie piētisma kā reliģiskas kustības, kas sākās 17. gadsimta beigās Vācijā luteriskajos novados. Pretēji ortodoksajam luterismam, kas ticības atziņām pieiet ar prātu, piētisti uzskata, ka reliģija pieder jūtu pasaulei. Piētisti prasa grēku atzīšanu un nožēlošanu, iekšējas attiecības ar Jēzu, individuālu lūgšanu un dievbijības praktisku izpausmi. Pret oficiālo luterisko Baznīcu ar tās akcentēto Lutera katehisma iemācīšanos piētisti izturas rezervēti. Visu vēstī pēc sajūtām sirdī (vācu *Gemüt*). Galvenais nevis domāt par Dievu,

bet „pieredzēt” Dievu.

Fon Cincendorfam ticība izpaudās uzticībā Kristū atklātajam Dievam, kas par sevi

liecina Svētajos Rakstos. Šādas ticības patiesums pastāv personīgā reliģiskā pieredzē. Kristīgo dzīvi vispār atveido kristīga laulība, kuru motivē Kristus Dieva mīlestības ietvaros. Vienotība ar Kristu patiesā mīlestībā raksturo arī audzinošos grupējumus (*tropoi paideias*), kas ir baznīciskās konfesijas vai baznīciskās izpausmes „patiesajā Baznīcā” – *Ecclesiolae in Ecclesia*. Fon Cincendorfs zināmā mērā centās pārsniegt atsevišķu konfesiju baznīciskās robežas. Iespējams, ka viņi piekristu vienas Kristus Baznīcas vēsturiskās konkrētības iespējās (kuras izsaka *subsistit in* jēdziens attiecībā uz Romas katolisko Baznīcu). Tomēr brāļu

draudzēm šī konkrētība pastāv nevis institucionālā kopībā ar Romas pāvestu, bet gan pieredzē un reliģiskās dzīves atjaunošanās. Piemēram, Hernhūtē izplatījās dziedāšana dievkalpojumos (vācu *Singstunde*), kad pēc atmiņas dziesmā varēja izpausties personīga kristieša pieredze.

Hernhūtiešu misija sekmīgi izvērās apstākļos, kuros kristietība bija vāji ieviesta un pamatiedzīvotāji cieta garīgu un fizisku apspiestību. 18. gadsimtā Vidzemē bija beidzies Ziemeļu karš, vairākas epidēmijas, bija apskūsi kristiešu garīgā aprūpe. Valmiermuižas saimniece Magdalēna Elizabete fon Hallarte (1683 – 1750) sāka uzņemt pirmos hernhūtes brāļus un veicināja brāļu draudžu izplatīšanos. Misionāri apguva latviešu valodu, savukārt latvieši masveidā mācījās lasīt Bībeli un rakstīt liecības, vēlāk daiļdarbus. Pēc muižnieku un mācītāju sūdzībām par tiešajiem oficiālajiem dievnamiem brāļu draudzes tika slēgtas, stipri ierobežotas no 1744. gada līdz 1817. gadam. Tomēr 19. gadsimta trīsdesmitajos un četrdesmitajos gados tās sasniedza pašus iesaistīgākos apjomus – Vidzemē un Igaunijā – 100 000 organizācijas dalībnieku.

Pirmie latviešu inteliģenti – kultūras darbinieki – nākuši no hernhūtiešu vides. No tās nākusi nacionālā atmoda. No brāļu draudzēm, saišanas namiem 19. gadsimta 60. – 70. gados veidojās dažādas laicīgas biedrības un organizācijas.

Romas katoliskajā Baznīcā hernhūtiešu kristīgais un garīgais mantojums izpaužas inkulturācijas, kopības, sinodālisma un atbrīvošanas pieredzē, kura mums aizvien jāapgūst.

Pirmajiem reformācijas soļiem Rīgā - 500

Pirmos reformācijas soļus Rīgā, līdz ar jaunās kustības panākumiem, iezīmē trīs faktori: pirmie reformācijas ideologi no Pomerānijas, Rīgas pilsētas latviešu tautības iedzīvotāju līdzdalība un Rīgas rātes sekretāra Johana Lomillera aktivitātes.

Pazīstamā humānista Bugenhāgena līdzgaitnieks Treptovas mācību iestādē priesteris Andreass Knopkens – Knopke (1468 – 1539) 1517. gadā devās uz Rīgu, kur viņa brālis bija Pētera baznīcas kapelāns. Pēc pāris gadiem Knopkens atgriezās Treptovā, kur pievērsās Lutera idejām, īpaši tuvākus sakarus uzņemdams ar Melanhtonu. Ar pēdējā ieteikuma vēstuli 1521. gadā Knopkens no jauna dodas uz Rīgu un kļūst par latviešu nesēju amata ģildes dvēseļu kopēju un rakstvedi.

Humānista Erasma uzskatu piesātināts, viņš par savu pirmo darba vietu izraudzīja toreizējo Rīgas latviešu – kūru – lībiešu sabiedrību, kas piederēja pie zināmām pilsētas draudzēm, kurās katram latviešu nesēju amata veidam bija savs altāris saskaņā ar tā laika katoliskajām tradīcijām.

Knopkens, būdams labi mācīts vīrs, mēģināja arī vāciskajā vidē eksponēt savus teoloģiskos uzskatus. Ar savu miermīlīgo raksturu viņš gan vairāk nodevās Svēto Rakstu studijām, īpaši toreiz ļoti iecienītajai Romiešu vēstulei – gan sprediķodams, gan arī rakstīdams sacerējumus, kas cirkulēja apkārt. Tas radīja piemērotu augsni, lai interese par jauno mācību augtu, kaut pats Knopkens tieši uz Lutera neatsaucās. Kopējot Lutera 1517. gada Vitenbergas tēzes, arī Knopkens līdzīgas publicē disputam. **1522. gada 12. jūnijā Pētera baznīcā ar**

franciskāņu mūkiem notiek disputs par 24 tēzēm. Tā ir atklāta jaunās ticības deklarācija. Kaut tēžu tonis nav pārāk ass, tomēr Knopkena domas atrada dzirdīgas ausis, un kritiskie akcenti toreizējā politiskajā fonā (tāpat kā Lutera Vācijā) bija īstā vietā. Vienkāršajai tautai Knopkena disputa uzvara bija arī tās uzvara.

Tā kā 1522. gada Rīgā iezīmējas reformācija, pilsētas rāte pārņēma Pētera un Jēkaba baznīcas un tur iecēla mācītājus A. Knopkenu un S. Tegetmeijeru. Šķiet, ka Knopkena tolerance vēl nav pietiekami novērtēta, jo, salīdzinājumā ar fanātisko Tegetmeijeru,

Knopkena rīcība un teoloģiskā pieeja balansēja ekstrēmistisko grupējumu iecerētos un izdarītos katolisko iestādījumu postījumus, kas sākās ar 1524. gada 10. martu, vēl vairāk

tālab, ka Knopkenam bija Rīgas transporta strādnieku atbalsts. Tā kā pilsētas iedzīvotāji vispār ar zināmu neuzticību raudzījās uz visu, kas nāca no vācu puses, radikālie novirzieni neizraisīja asākas sociālas kustības, kādas bija Vācijā ar zemnieku karu (1525.).

Reformācijas laikā Pētera baznīca bija lībiešu baznīca, bet Jēkaba baznīca Rīgas priekšpilsētā – latviešu baznīca. Dažkārt, neskatoties uz tā saucamo nevācu iedzīvotāju plebejisko raksturu, viņiem bija savas organizācijas un, spriežot pēc dāvinājumu apmēriem savam altārim, arī materiālā turība bijusi ievērojama. Reformators Knopkens labprāt uzņēmas latviešu nastnieku brālības garīgās apkopšanas pienākumu, pats tur iestādāmie par biedru. Bija arī

citas latviešu transporta strādnieku apvienības. Tā dažādi nesēju nastnieku amatu latvieši, lībieši un kūri, būdami savu Baznīcu piederīgie, ātrāk pārgāja reformācijas pusē, nekā aristokrātiskie patricieši (*mercatores* – tirgotāji), jo reformācijas ideologi bija ar latviešiem vistiešākajā kontaktā, turklāt jaunā mācība bija viņu dabīgās opozīcijas izpausme.

Raksturīgi ir tas, ka reformācijas sākumos latviešu draudžu un mācītāju bija tikpat daudz, kā vāciem. Tas ir drošs norādījums par latviešu skaitu Rīgā, viņi nebūt nebija plebejiskā minoritāte. Pieminētajās baznīcās (Jēkaba un Pētera)

šajā ziņā bija pilnīga paritāte: katrā – pa divām vācu un latviešu draudzēm ar saviem mācītājiem. Īpaši Jēkaba baznīca pēc reformācijas kļuva par latviešu centru.

Reformācijas attīstībā Rīgā iezīmējas rātes sekretāra Johana Lomillera aktivitātes. 1522. gada 20. augustā Lomillers raksta Luteram vēstuli, uzrunājot viņu kā aicināto Kristus apustuļi un svēto draugu, bet sevi apzīmējot par nederīgāko Jēzus Kristus kalpu un Lutera mācītās gudrības padevēģu kalpu. Vēstulū autors lūdz Luteru, ja viņš nevarētu Rīgu apmeklēt, tad vismaz atrakstīt visiem ticīgajiem livoniešiem. 1523. gada novembra sākumā pienāk Lutera atbildes vēstule, kas Rīgā uzņemta ar gandarījumu un sajūsmu un – ne bez Lomillera superlatīviem – ar pateicības rakstu Luteram apstiprināts kā pagodinošs uzmundrinājums tālākai reformācijas attīstībai.

Jānis Matulis

Kopā ar Dievu ceļā

Baznīca Vatikāna II koncilā risināja problēmas un jautājumus, kuri ir būtiski viņai, un tam ir liela teoloģiska nozīme Baznīcas izpratnei par sevi teorijā un praksē.

Konkrēti parādīts, ka koleģiālais un sinodālais – kopīgā ceļa - princips Baznīcā saskan ar pāvesta institūciju un amatu. Koncils parādījis, ka Baznīcas noslēpumaino vienotību, personīgās un koleģiālās struktūras vienotību, kas pastāv vienīgi Dieva spēkā, nevar novērtēt pēc kādām laicīgās vai sociālās organizācijas normām un standartiem. Baznīca patiesībā ir ticības noslēpums, kas pārvar citās struktūrās – gan autoritārās, gan demokrātiskās – esošās problēmas. Vēsture un pieredze pierāda, ka Baznīca nekad neveda sevi pašu, bet viņu vada Gara spēks. Viņa paliek vienota personīgās un koleģiālās struktūras daudzveidībā, pateicoties Gara brīnumam.

Tas bija koncils brīvībā un mīlestībā. Ar brīvību žēlastībā, kas visus ticīgos vieno draudzībā ar Jēzu Kristu, Baznīca izpētīja lielāku ticības sapratni par Baznīcas dogmām, paliekot tikpat lojāla pret jau pieņemto Baznīcas ticību. Ar īstu brīvību koncila dalībnieki kalpoja mīlestībā, darot lietas, kas attiecas uz Dievu. Brīnumaini un apbrīnojami, ka koncils brīvībā sasniedza patiesu vienprātību. Tika sasniegtas kopīgas deklarācijas un vienošanās. Dažkārt šķiet, ka teoloģijā brīvība var izraisīt nesaskaņas

un tikai autoritātes izpausme varētu kaut ko vērtīgu attīstīt uzskatos un darbībā. Tomēr koncils norādīja, ka Dieva žēlastībā tas tā nav nepieciešamā veidā. Vienotība brīvībā tiek sasniegta lielām pūlēm, šur tur solis kādā virzienā var sākumā likties tikai slikts kompromiss. Tomēr šādi īstenojas vienotība patiesā brīvībā.

Koncils pierāda, ka vienotība un uzticība savai vēsturiskajai misijai Baznīcā nav sasalusi nekustībā, nedz uzskatu brīvība izvērsās tukšā retorikā un nesakarīgos teikumos. Šo nozīmi nevar izskaidrot ideoloģiskā un socioloģiskā pieejā Baznīcai atbilstoši empīriskai pieredzei.

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai

ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba

Romas katoļu draudze

Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –

sv. Mise par dzīvajiem un

mirušajiem – konkrētos nodomos ir lielākā dāvana, aizlūgums un atbalsts

cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 67326419

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com

